

ΤΟ ΠΡΑΣΣΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1208)

—Σκόρδο μὲ δάλτι.

—Πώ - πώ - πώ, δρέ ξάδερφε, τί είνε αύτό πού ξκανες, δρέ ;

—Ιατί ; Μήν είνε Ραμαζάνι ;

—Τρώωνε σκόρδο στην αυλή ποτέ ... Ούτε νὰ τ' ἀκούσουντες θέλουν οι Ευρωπαῖοι ! Ο πρεσβυτης της Ἰταλίας, πού τοῦ μωρο-, παρ' οὐλγο νὰ κανει ἐμέτο ! ..

—Γι, δεν τὰ τρώωνε αὐτοὶ τὰ σκόρδα, ξάδερφε ;

—Όχι.

—Όχι λι ... Δὲν πάνε νὰ καθισθν ! .. Τότε τί θέλουν καὶ ξοῦν, ἀφοῦ δὲν τρώωνε σκόρδα ; ..

—Μᾶιν μπορούνε νὰ τὰ φάνε λι ...

—Μᾶ αὐτὸν τρώωνε χελώνες ! ..

—Χ. λωνές ομά θέσ, φωνε καὶ σύ. «Ετοι θὰ γίνης καὶ τῆς μόδας, και θὰ πούνε επρόσδεψε ό Μπόζας δ Τσελέπηνς λ' Ἀλλά σκόρδα, ἑστέ μέσα, όχι ! ..

«Μότε καταδικιστηκει την τρόχη χελώνες, δταν θέλουνε ό Ιταλοι, και σπούτες μὲ θύλαστηκη, κι' αυτες μὲ τὸ κοντάλι. Κι' ό Θεος γιατι τοὺς θέλει τὰ δάχτιλα, βρέ ξάδερφε ; .. Για ωμοριά ; «Η μητρις είμαστε επαγμενοις (παραλιτικοις) νὰ τρώμε μὲ κοντάλια, και θρι μὲ τὰ δάχτιλα, για νὰ τὰ γλύρωνε καπαντο ; .. Θεε μουν, Ἀλλά και Γιεραπητ ! Ηλώς θὰ καταλάβης φαγητό, δὲν δὲν γλύνης στο τέλος και τὰ δάχτυλά σου ! ..

«Ἐπειο νὰ πεθάνη δ Μπόζας δ Τσελέπηνς ἀπό τὸν καύμη του.

—Ανάδειμα τὴν ώρα που μὲ φέρανε θεώ λι ... κρυφανας ἄνεις.

Βασιλικοι φαγιοι τὸν είδαν, γιατρικά του φέρανε, δ κόμως ἀνησύρης και ή ἐφημεριδες γράμμαν, κι' διος ο κόμως μὲ ἔνδιαφερον διάβασε :

«Η Α. Ε., δ Αδόλαρχης κ. Μπόζας δ Τσελέπηνς, δθενει οσ-
θαρδος ἀπό ήμερον. Ο Θεος νὰ εξαντληση ἀπό τὸν ίχρι τουν,
και νὰ θεραπευθη ταχέως, χριν της Αδηκ και της πα-
τριδος, δ Εκελετός οδος: «Αλενάσος».

Κι' ό Θεος λατήθηκε της ἐφημεριδες, λατήθηκε και τὸ λαό, και ξκανε
τη κάρι τουν, και δ Τσελέπηνς ἐσηκωθήκε.

Κάπιον κατάλαμπεις ἀπό καλαμποκάλεινο, πον τὸ είχαν για νὰ τοῦ
τὸ βάλονταν στην κοιλιά, μὲ κόκκινο πιτέρι, τὸ... «εφαγε και συνηλθε !

«Ἀλλά δὲν είχε πλέον δρεζε, δὲν είχε πεύ κουράριο.

«Ηταν πλέον ὀδύνατος σύν τη σκιά. Τώρα τὸ πανταλόνι του ἐρχό-
ταν πλατν και μπορούσε νὰ περιστρέψη ξελύφεως και νὰ κάθηται σαν αυ-
ρούδοι. Τρέλεθη λουτόν κατά τὸ ξάδερφο, τὸν Σαλή - Πρέντζα - Μπούδοι. Τὸν βρήκαν σύν τούς τους και γλυκιστά θνα σωρά.

— «Ελα νὰ φας και σύ λιγάνι, ξάδερφε, τον είτε. Μάζ στείλων σή-
μερα πολλά, γιατι ξχοινε και Μπαζάρι. Τὸ ληστιόνησε ;

—Δὲν ξχω πλέον, ξάδερφε μου, δρεζε για τιποτε.

—Νά, πάρε λιγάνι απ' αύ δ τὸ μπαζαλαβά. Ξέρεις ; Είνε πρώτης
τάξισ. Γεράτος μὲ κουκουνάρια ! ..

—Μορέ και μὲ πρόσδα νὰ ηταν γεμάτος, δὲν θέλω, ξάδερφε, νά
φάω... Δὲν μπορώ ! ..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΒΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1206)

πε σκυθρωπός, κρατωντας τη λύσσα του μπροστά στην ύπηρε-
τρια.

«Η Μεροεντές χλώμισασ δξαφνα και τὸν ἀκολούθησε σιωπη-
λη στὸ σαδόνι. Ο σενιόρ «Αλλαρέζ, θεύσιος τώρα πώς είχε
μπροστά του μια ἔνοχη, τῆς φώνας ἀγρια:

—Γιατι χλώμισες; Γιατι; ..

«Ειειν, δρχιε νά τρέμη κι' διασπασθητα εφερε τὸ χέρι της
στὸ σηθης της για κρύψη καλύτερα ξνα γράμμα.. «Ο σε-
νιόρ «Αλλαρέζ, ξέχω φρενῶν ἀπό τη ζήλεια του, δὲν θέλησε νά
πε. θη ἀπό καμιά θλη ἀπόδειν. «Εκείνο τὸ γράμμα είχε
προδώσεις τὶς ἀποτίσεις της. Κι' οδράλαζοντας σύν θηριο, τὴν δρ-
παζε ἀπό τὸ λαιμό και την ἐσφιξε μὲ δύναμι, δωσπου ζνοιωσε τὸ
σώμα της ψυχρόφησης Μεροεντές νά παράλη μέσα στὰ πατωμένα
χέρια του.. «Ἐπειτα, ἀφρισ τὸ πτώμα νά κυλιση πάνω στὸ πά-
τωμας κι' ξκούσεις άνασανίσοντας θαειν και πήρε ἀπό τὸ σηθης
τῆς ψυχρόφησης νεκρής.

«Ο σενιόρ «Αλλαρέζ τότε, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπό τη
φρίκη, διδάσσεις τὰ ξήρης:

«Σενιόρα, τη ἀπόγεια θὰ σᾶς στείλω τη θέρα σας. Κάληση τὸ
ράγησμα προσεπτικά κι' ξτοι δ σικνγός σας δὲν θὰ καταλάβη τίστε.
Π' θε, χρισούσός.

«Ο σενιόρ «Αλλαρέζ τότε καταλάβεις γιατι είχε χλώμισει η
γυναίκα του, μά ηταν πειά άργα. Τήν είχε πνιγει μὲ τὰ ίδια του
τὰ χειρια! ..

Μά τι κωμικό πού ηταν ἐκείνο τὸ γράμμα! Τι κωμικό! .. «Ο
σενιόρ «Αλλαρέζ ξέσπασε σ' ξνα ηχηρό γέλιο, παράφωνο, ἀτε-
λελιο τρελλο.

«Η ξαφνική ἀποκλύψις της ἀλήθειας τὸν ξκανει νὰ χάση τὰ
λογικα του. Και σήμερα, ππως σᾶς είπα, θρίσκεται στὸ φρενο-
κομείο της «Άγιας» Ανανα, λιγο πο ξεν απ' τη ιασδρίη.

ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΙΑΖ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1230)

—Μή μ' ἀγγίζει ! .. Δὲν βιλετει λοιπον πώς είμαι ένας καταδικα-
σμένος ; Έως και λίγες μέρες δραπέτευσα ἀπό τὸ λεπροκομείο τοῦ
Σάν Πάμπλο.. Είνε μά μὲ λειωτη ιστορία ή ξαν μαν. Δὲν έχω τώρα
καιρον νὰ οᾶς διηγηθῶ. Ξέρω πώς μὲ κονηγούδη γιὰ νὰ μὲ πά-
σουν. Μά έχω ελπίδω νὰ φτάσω γονήσασ στη Λίμνη. «Έχω νὰ κανο-
νίσω κατι λογαριασμοις μὲ τὸν καλύτερο φίλο μου που έγινε καὶ φί-
λος της θηραφης γνωνάς μου. Κι' ωστόσο μου είχε δροσιθη πώς
θὰ την σεβόταν και θὰ την προτάτειεν.. «Καράζο», μου κάνετε μά
χαροτει ποιησαν νὰ περιστρέψω..

— «Κι' έχω γόνιμη δίκαιοια μέ προφέρω λέσι, έδωσα στὸν ἄν-
θρωπον πον μοι είχε σύστη τη ζωή, τὸ περιστρόφο μου, μάν, άν καὶ ξέρει
τι τὸ ήθελε.. «Ο λαπός τότε ξανει ν' ανοίξει τὰ ζερια την γιὰ νὰ
μ' ἀγκαλιάση ἀπό τὸ χωρίον του, μά γρηγορα τὰ ξανάλεισε την γιὰ νὰ
στεναγμη πλάσα και μελανη και μελανη μένη μου είτε την
εναγμονταστα, και μελανη μένη μουν γιατι τον θεραπευθη ποιησαν να
έχωγαστα, και μελανη μένη μουν γιατι τον θεραπευθη ποιησαν να ..

BENTOYRA ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΛΕΡΟΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1219)

τρομαγμένος. «Ο νεαρός ήταν...ό μιστηριώδης κύριος, μά τὸν δύοτον
είχανεινάσι τὸ βούδι της προσγνωμένης ήμερας ! ..

— Και τότε κατάλαμπεια για τὸ πρόσωπο έκεινον για τὸ πρόσωπο
κρούση ήδης με περιέλουσε.

— «Από τι πεθάνεις ; φωτιση μια κυρια, ποβλαγιε, καθισμένη κοντά
τὸ φέρετο...»

— «Από κακοήθη πυρετό... «Οιη τὴ βδομάδα ή αναλαθητος σιδ
κρεβάτια... Συγχωρεθηκει ο χ θ είσ τ ὅ μεσημέρι ζ θ είσ τ
τὸ διο ποιησιέρι...» σφώναζα, Δὲν είνε δινατόν αντο, άφον ζ θ είσ τ
τὸ βρ ζ αύ διν είνα σ' ένα τραπέζι και κοντεντιστα μαζί ίσες θη-
ρης ! ..

— «Η κυρια μὲ κόπτασε τρομαγμένη, σάν νὰ είχε μπροστα της ένων
τρελλο. Και άληθεια είνε δι ένοιωσθα τὸ μανλάδ μουν νὰ σαλεινη ! ..

— Είχα κονθ-ντιάτει λοιπον μὲ τὸ φάντασμα τοι· «Οστάκιν ;

IBAN ΚΟΥΠΡΙΝ

ΟΙ «ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1242)

αίματος, γιατι τὰ παιδιά πού ξκαναν θὰ τὰ βάσανε μια τρομερή κλη-
φονοκυράκη και νὰ γινόνταισαν διντικούσανέα. Τον θεράπευτα μάλιστα
την περίπτωση τοῦ Σάραβετος, ποι έπαιξε ἀπό τη φωθειρί αιμοφύλια.

Κι' έτσι δ Λαγκρέδο θηρακάσθηκε νά χωρίση ἀπό την άνωτηση της
την γυναίκα, μά δὲν ξπανει τη λατρειη και νὰ θηρέψη ἀπό τὸ κωμοπόνη της.

«Πόστο η μετάγνωσης τοῦ αίματος είνε μά ἀπό τις πολ ηρωες
ποδάξεις τοῦ άνθρωπου. Κοίμα μόνον διι κι' αιτηγη, στην ἐποχή μας,
ἄρχισαν νὰ την ξυπορεύνωνται. Κι' έτσι, μέ λιγα λεψτά, μπορετει νὰ
μαγούσατε δοσ αίμα θελέτε. Οι «εμπόροι τοι αίματος» είνε πούθημα
να σᾶς τὸ ποιλήσουν και μάλιστα σὲ την είκανασας..

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1205)

όφησουν πίσω μονοχό του, πώς έτσι θὰ τόθελε κι' αύτός. Τὸ
ἴδιο κανάν η γυναίκα μέ την Χάδω. Πάντα κόττασαν και φεύ-
γισαν μέ την θρόπη, νά την αδίνουσε μονάχη, άμα ήταν κάποιο ζε-
κει κοντά δ Φθάτος. «Ετοι τὸ χωριό φαινότανε νά ξέρει κάπι τοι
οι ίδιοι δέν είχαν άνδρα μεχχαρίσει. Ο Φθάτος άκουσε κάποια
φορδ άλαφρές περπατησιές μπροστά του, ο' ξένα μικρό γύρισμα
τού δρόμου, που σκέπαζαν πυκνοί δρινόι.

— Λαζίσω, έσω διαι; φονάρε.

— Ναι, απέλογητη μια γλυκειά, μά δυνατή και σταθερή φωτη
σαν ἀνορίσια.

— Στάσου νά πάμε άνταμα! ξαναείπε δ Φθάτος.

Τ' ἀλαφρά πατήματα άραιωσαν μπροστά κι' άναμεσα στη
τὰ ούλαδα πρόβατη, δη μορφη της νέασ, φωτισμένη μὲ ένα χαμό-
γελο παράλεινο, γεμάτη διέληπη πρόκλησης, μά και σκληρή ἀπό
τα ποινιά απόκρισι σ' ξεκίνον πού θὰ ξεγελούσε δ Τρόκλησης.

— Ήτανε σά νὰ τούλεγε: «Έως είμαι. Τι μέ θελεις?»
— «Ακολούσθει!